

Ο σεξοτουρισμός και η Διεθνής των Νταβατζήδων

μια ιστορία που πάει αρκετά χρόνια πίσω



Πόσο αθώος είναι ο τουρισμός σε χώρες του τρίτου κόσμου; Τι έχει χτιστεί πίσω από τη “δίψα” των “πρωτοκοσμικών” τουριστών για “περιπέτειες και εμπειρίες” από άλλους πολιτισμούς; Το κείμενο που ακολουθεί παρακάτω γράφτηκε το 1986 και μιλάει για τη γέννηση του διδύμου τουρισμού-σεξοτουρισμού στις αρχές της δεκαετίας του '70 σε χώρες κυρίως της νοτιοανατολικής Ασίας. Υποστηρίζει ξεκάθαρα ότι ο πρωτοκοσμικός τουρισμός στις χώρες αυτές, όπως και σε άλλες της αφρικής, ήταν το όχημα της άγριας σεξουαλικής εκμετάλλευσης εκατοντάδων χιλιάδων γυναικών και τονίζει πως αυτή η εκμετάλλευση ήταν τόσο κερδοφόρα που αναπτύχθηκε σε στρατηγικό τομέα καπιταλιστικής συσσώρευσης.

Το κείμενο τούτο γράφτηκε πριν από την πτώση του ανατολικού μπλοκ και την ακόλουθη μαζική μετατροπή γυναικών από την ανατολική Ευρώπη σε φτηνή σάρκα για σεξουαλική λεηλασία. Γράφτηκε προτού στηθεί σε ολόκληρη την ελληνική επικράτεια (και γενικότερα στην ευρώπη) η τεράστια βιομηχανία της καταναγκαστικής πορνείας μέσα στη δεκαετία του '90. Κι όμως μέσα από αυτό το κείμενο διαφαίνεται το νήμα που συνδέει το σεξοτουρισμό των 70es με τη σύγχρονη καταναγκαστική πορνεία: οι δυτικές κοινωνίες ήταν ήδη, πριν από τη δεκαετία του '90, ώριμες (από πλευράς δυνατοτήτων υποτίμησης και εκμετάλλευσης αλλά και από πλευράς αξιών και ηθικής) να στηρίξουν με ζέση την ανερχόμενη βιομηχανία του σεξ. Ήταν ήδη “ενημέμερες” για τη μεθοδολογία της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης γυναικών: ήταν η ίδια σχεδόν μεθοδολογία που είχε δοκιμαστεί στις περιοχές του πλανήτη για τις οποίες μιλάει το παρακάτω κείμενο. Σταθερά παρούσα σε αυτή τη μεθοδολογία και ο στρατός: στην περίπτωση της ΝΑ Ασίας η σωματεμπορία έβαλε αρχικά τις μηχανές μπροστά γύρω από τα στρατόπεδα των δυτικών. Σήμερα στα Βαλκάνια, πολλές φωλιές καταναγκαστικής πορνείας είναι σε περιοχές στις οποίες στρατοπεδεύει και ο ελληνικός στρατός, με χαρακτηριστικό το παράδειγμα του Κοσόβου.

Μέσα από το κείμενο για το σεξοτουρισμό, βρήκαμε ενδιαφέρον επίσης και το άλλο: πως την περίοδο του '70 όπου “ανθίζει” ο σεξοτουρισμός, στο Βορρά και τη Δύση αυτού του πλανήτη οι γυναίκες, αγωνιζόμενες μέσα από τις γραμμές του γυναικείου κινήματος, αναμετρήθηκαν με την καταπίεση και την εκμετάλλευσή τους: μέσα στην οικογένεια, το σπίτι, τις σεξουαλικές σχέσεις. Σημειώνοντας νίκες. Όμως σχεδόν ταυτόχρονα, σε περιοχές του Νότου και της Ανατολής, μια σημαντική μερίδα γυναικών μετατρεπόταν κάτω από τη βία της καπιταλιστικής στρατιωτικής επέκτασης της Δύσης σε τεράστια δεξαμενής φτηνής εργασίας για τους δυτικούς: στο σπίτι, την αναπαραγωγή, τις σεξουαλικές σχέσεις. Ειρωνία; Ιστορική σύμπτωση; Κάθε άλλο. Είναι η βασική αρχή που στηρίζει τον καπιταλιστικό κόσμο: σε τούτο τον κόσμο δεν πρέπει όλοι να έχουν την ίδια αξία. Πρέπει να υπάρχουν φτηνά και ακριβά σώματα. Φτηνές και ακριβές γυναίκες. Φτηνές και ακριβές ζωές.

[Το κείμενο που ακολουθεί είναι ένα μικρό απόσπασμα σε ελεύθερη μετάφραση από το βιβλίο της Γερμανίδας Maria Mies (καθηγήτριας σε Πανεπιστήμιο της Κολωνίας) που έχει τίτλο: Patriarchy & Accumulation on a World Scale. Women in the international division of labour (Πατριарχία και Συσσώρευση σε Παγκόσμια Κλίμακα. Οι γυναίκες στο διεθνή καταμερισμό της εργασίας). Το κείμενο αναφέρεται συχνά στη γερμανική κοινωνία. Ωστόσο οι αναλογίες με την ελληνική στο θέμα της καταναγκαστικής πορνείας είναι εντυπωσιακές].

Τουρισμός και σεξοτουρισμός

Ο τουρισμός στις χώρες του Τρίτου Κόσμου, κυρίως στην Ασία, μετατράπηκε σε μια μορφή βαριάς βιομηχανίας τη δεκαετία του '70 και εξακολουθεί να διαφημίζεται ως αναπτυξιακή στρατηγική από τις διεθνείς υπηρεσίες βοήθειας. Στην πραγματικότητα, αυτή η βιομηχανία σχεδιάστηκε και υποστηρίχθηκε αρχικά από την Παγκόσμια Τράπεζα, το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και την αμερικάνικη βοήθεια. Μεταξύ 1960 και 1979, οι τουρίστες στη Νοτιοανατολική Ασία αυξήθηκαν στο 25απλάσιο και

οι χώρες που άνοιξαν τα σύνορά τους σε τουρίστες -κυρίως από τη Δύση και την Ιαπωνία- έβαλαν στα ταμεία τους πάνω από 4 δις δολάρια σε μία μόνο χρονιά, το 1979. Όχι μόνο το Χονγκ Κονγκ, η Ταϊλάνδη, η Μαλαισία, οι Φιλιππίνες και η Σιγκαπούρη έκαναν τον τουρισμό ένα από τα κύρια εξαγωγικά προϊόντα, αλλά και πολλές άλλες χώρες του Τρίτου Κόσμου ακολούθησαν, όπως για παράδειγμα η Κένυα, η Τυνησία, το Μεξικό, κράτη της Καραϊβικής, η Σρι Λανκα, το Περού κλπ.

Το κύριο προϊόν που προσέλκυε (ακόμη περισσότερο απ' ό,τι οι ηλιόλουστες παραλίες)

κοπάδια αρσενικών τουριστών από την Ιαπωνία, τις ΗΠΑ την Ευρώπη ήταν οι Ασιάτισσες, Αφρικανές και Λατινοαμερικάνες γυναίκες. Οι κυβερνήσεις μάλιστα της Ταϊλάνδης και των Φιλιππίνων αναφέρονται συχνά στις γυναίκες ως κομμάτι του τουριστικού πακέτου. Για παράδειγμα, τον Οκτώβριο του 1980 ο ίδιος ο κυβερνητικός εκπρόσωπος της Ταϊλάνδης παρότρυνε τους τοπικούς κυβερνήτες να συνεισφέρουν στο εθνικό κεφάλαιο του τουρισμού με το να ενισχύσουν “συγκεκριμένες μορφές διασκέδασης που αρκετοί από εσάς μπορεί να βρείτε απεχθείς ή δυσάρεστες επειδή σχετίζονται με



σεξουαλικές απολαύσεις". 200.000 με 300.000 γυναίκες εργάζονται στη βιομηχανία του σεξ στην πρωτεύουσα της χώρας, Μπανγκόκ, μια βιομηχανία που καμουφλάρεται ως ινστιτούτα μασάζ, τείλοποιεα και ξενοδοχεία. Επίσημως, βέβαια, η πορνεία στην Ταϊλάνδη είναι απαγορευμένη από το 1960. Σύμφωνα με άλλες εκτιμήσεις, γύρω στο 10% των γυναικών στην Μπανγκόκ εργάζονται στην βιομηχανία του σεξ, και άλλες 100.000 υπολογίζονται οι πόρνες στην πρωτεύουσα Μανίλα των Φιλιππίνων.

Η πορνεία είναι επίσης απαγορευμένη στην Κένυα. Όμως η κυβέρνηση είναι ελαστική με τους δυτικούς τουρίστες και κλείνει τα μάτια στα όσα συμβαίνουν στις ξακουστές της παραλίες. Οι ελάχιστες διαμαρτυρίες, όπως για παράδειγμα ενός βουλευτή που κατηγόρησε ειδικότερα τους Γερμανούς και τους Ελβετούς για το ότι έχουν μετατρέψει τις ακτές της Κένυας σε νέες αποικίες του σεξ, δεν είχαν κανένα αποτέλεσμα. Είναι πολλά τα λεφτά σε αυτή την υπόθεση από τα οποία φυσικά η κυβέρνηση παίρνει το μερίδιό της.

Αξίζει να τονίσουμε και τούτο: οι πελάτες της σεξοτουριστικής βιομηχανίας δεν είναι μόνο επιχειρηματίες, γραφειοκράτες ή γενικώς η ελίτ της Ευρώπης, των ΗΠΑ, της Ιαπωνίας και της Ασίας. Πολλοί από τους δυτικούς τουρίστες είναι εργάτες που εκμεταλλεύονται το ισχυρό νόμισμα που έχουν στην τσέπη τους θεωρούν κι αυτοί πως είναι δικαίωμά τους οι ηλιόλουστες παραλίες και οι εξωτικές γυναίκες.

Στρατός: η μήτρα του δουλεμπορίου γυναικείας σάρκας

Η πρώτη μαζική μετατροπή των γυναικών σε πόρνες στη Νοτιανατολική Ασία συνέβη κατά τον πόλεμο του Βιετνάμ και την εγκατάσταση αμερικανικών αεροπορικών και ναυτικών βάσεων στην περιοχή του Ειρηνικού. Οι τρεις χώρες που σήμερα αποτελούν τα κέντρα του σεξοτουρισμού στη ΝΑ Ασία (Ταϊλάνδη, Φιλιππίνες και Νότια Κορέα) "γεύτηκαν" την πα-

ρουσία χιλιάδων Αμερικάνων στρατιωτών από τα μέσα του 1960 και έπειτα. Δεν ήταν μόνο οι Βιετναμέζες που έγιναν πόρνες για τον αμερικανικό στρατό. Στην Ταϊλάνδη επίσης, οι αμερικανικές στρατιωτικές βάσεις πλαισιώνονταν από μπαρ, μπουρδέλα και ινστιτούτα μασάζ όπου χιλιάδες γυναίκες εργάζονταν στην "Αναπαραγωγική και Ψυχαγωγική Βιομηχανία" (Α&Ψ) των αμερικάνων στρατιωτών. Οι περισσότερες αμερικανικές στρατιωτικές εγκαταστάσεις βρίσκονταν στη βόρεια Ταϊλάνδη, όπου πολλά κορίτσια στρατολογήθηκαν στη βιομηχανία του σεξ από τα γύρω αγροτικά χωριά. Όταν οι αμερικάνοι φαντάροι αποσύρθηκαν το 1976, οι περισσότερες από αυτές τις γυναίκες μετακινήθηκαν στην Μπανγκόκ, όπου συνέχισαν να δουλεύουν στον "τομέα υπηρεσιών μασάζ και σάουνας", αυτή τη φορά για λογαριασμό των Ευρωπαίων, Γιαπωνέζων και Αμερικάνων τουριστών.

Μια παρόμοια εξέλιξη συνέβη και στις Φιλιππίνες όπου η αμερικανική ναυτική βάση στο Ολονγκαπό και η αεροπορική στις Άνκελες έγιναν εστίες άνθησης και γρήγορης εξάπλωσης της Α&Ψ βιομηχανίας, σε τέτοιο βαθμό που η οικονομία των γύρω πόλεων σημείωσε τεράστια έκρηξη μεταξύ 1964 και 1973. Το τέλος του πολέμου στο Βιετνάμ επιβράδυνε την ανάπτυξη της Α&Ψ βιομηχανίας, ωστόσο η περιοχή γύρω από τη ναυτική βάση Ολονγκαπό μετατράπηκε σε βιομηχανική ζώνη. Ο "Εθνικός Οργανισμός Ανάπτυξης" προσκάλεσε το ξένο κεφάλαιο να επενδύσει στην περιοχή. Η γιαπωνέζικη Καβασάκι π.χ. εγκατέστησε εκεί ένα ναυπηγείο. Βλέπουμε λοιπόν πώς το ιμπεριαλιστικό βιομηχανικό κεφάλαιο ακολουθεί τον ιμπεριαλιστικό στρατό και πώς και τα δύο μαζί ενισχύουν τη βιομηχανία του σεξ. Οι σχεδιαστές της αστικής ανάπτυξης της περιοχής εκτιμούσαν πώς η Α&Ψ βιομηχανία θα εξακολουθήσει να είναι το μεγαλύτερο βιομηχανικό σύμπλεγμα στην περιοχή, ακόμη και μετά την αποχώρηση των αμερικάνων ναυτών.

Οι στενοί δεσμοί ανάμεσα στο κεφάλαιο, το μιλιταρισμό και την σεξουαλική εκμετάλλευση

των Ασιατών γυναικών φαίνονται και από την παρακάτω προσωπική μαρτυρία ενός Περουβιανού μηχανικού που δούλευε σε μια αμερικανική εταιρεία εντός μιας στρατιωτικής εγκατάστασης στη Σαουδική Αραβία. Λόγω των κανονισμών ασφάλειας, οι εργάτες απαγορεύονταν να κυκλοφορούν στις γύρω περιοχές. Κάθε δεκαπενθήμερο λοιπόν τους έπαιρναν με πτήσεις προς την Μπανγκόκ όπου Ταϊλάνδες γυναίκες-εργάτριες σε ινστιτούτα μασάζ και μπαρ αναλάμβαναν να τους υπηρετήσουν σεξουαλικά και συναισθηματικά. Ο συγκεκριμένος άντρας ήταν πέρα ως πέρα ενθουσιασμένος με αυτές τις γυναίκες, επειδή κατά τη γνώμη του δεν ήταν σκέτες πόρνες που πουλούσαν σεξ για λεφτά, αλλά έκαναν κάτι παραπάνω που οι άντρες δύσκολα έβρισκαν πια στη Δύση: πρόσφεραν αγάπη. Φυσικά δεν αναρωτήθηκε γιατί αυτές οι γυναίκες πουλάνε "αγάπη" σε άντρες σαν την πάρτη του ή σε αρσενικούς τουρίστες από τη Δυτική Γερμανία, την Ελβετία, τις ΗΠΑ ή την Ιαπωνία. Οι περισσότερες από αυτές, για παράδειγμα, είναι κόρες φτωχών αγροτών που έχουν πολλά οικονομικά χρέη ή έχουν χάσει τη γη τους εξαιτίας του εκσυγχρονισμού που επέβαλε το κράτος. Πολλοί από τους χρωμένους αγρότες δίνουν τις κόρες τους -ακόμη κι ανήλικες- σε τουριστικούς πράκτορες έναντι κάποιου ποσού χρημάτων. Οι πράκτορες αυτοί εγκαθιστούν τις κοπέλες στις διάφορες πορνικές μονάδες, στις οποίες πρέπει να εργαστούν ως δούλες μέχρι να ξεπληρωθεί το χρέος.

Δουλεμπόριο μέσω γάμου

Μια άλλη διάσταση της σεξοτουριστικής βιομηχανίας είναι η "αγορά γάμου" με Ασιάτισσες (ή και Λατινοαμερικάνες) γυναίκες, μια αγορά που άνοιξε από ιδιωτικές εταιρείες κυρίως στη Δυτική Γερμανία. Αυτές οι εταιρείες διαφημίζουν ανοικτά και δημόσια τις Ασιάτισσες στα προσπεκτούς τους ως "πειθήνιες, μη χειραφετημένες, υπάκουες" γυναίκες. Αγγελίες αντίστοιχες επίσης υπάρχουν και στις κα-

θεστωτικές εφημερίδες της χώρας. Ο Γερμανός Καρλ Χάινζ Κρέτσμαν, που διατηρεί ένα γερμανο-φιλιππινέζικο πρακτορείο διαφημίζει τις Φιλιππινέζες όχι μόνο ως σεξουαλικές αλλά και ως οικονομικές: *“Μια υπηρέτρια κοστίζει το πολύ 30 μάρκα συν το φαγητό της το μήνα. Οπότε ποιος ο λόγος να αγοράσετε πλυντήριο;”*. Όλα τα πρακτορεία και ινστιτούτα συνοικεισίων διαβεβαιώνουν τους αρσενικούς πελάτες τους ότι με τις Ασιατίσες γυναίκες ο άντρας μπορεί να είναι σίγουρος ότι θα παραμείνει ο άρχοντας και το αφεντικό του σπιτιού. Ότι θα “έχει το κουμάντο”. Ένας πελάτης είπε με χαρακτηριστικό κυνισμό: *“Μετά από δύο διαλυμένους γάμους με Γερμανίδες έχω πια μπουκτίσει με τα χειραφετημένα μουνιά”*.

Εκτός από την υποτακτικότητα τους, οι Γερμανοί αρσενικοί έλκονται επίσης από την προσκόλληση στην οικογένεια και τον μη απαιτητικό χαρακτήρα που έχουν οι Φιλιππινέζες. Ένας άλλος πελάτης είπε π.χ.: *“Πολλοί Γερμανοί άντρες θέλουν μια Φιλιππινέζα επειδή οι Γερμανίδες ενδιαφέρονται περισσότερο για την καριέρα τους παρά για την οικογένεια. Οι Φιλιππινέζες όμως βάζουν πάνω απ’ όλα την οικογένεια και φυσικά δεν είναι τόσο απαιτητικές όσο οι Γερμανίδες”*.

Οποιοσδήποτε Γερμανός -ακόμη και άνεργος- έχει τη δυνατότητα να παραγγείλει μια γυναίκα από την Ασία. Αν μείνει ικανοποιημένος μαζί της τότε μπορεί να την κρατήσει, αν όχι, μπορεί είτε να τη στείλει πίσω στη χώρα της είτε να τη σπρώξει στα μπουρδέλα της Φρανγκφούρτης, του Αμβούργου ή του Βερολίνου. Αναφέρουμε ενδεικτικά: Σε ένα χωριό κοντά στο Αμβούργο ένας οικοδόμος παρήγγειλε δύο γυναίκες από την Ασία πληρώνοντας συνολικά 9.000 μάρκα. Η “επένδυσή” του έπιασε τόπο καθώς φυσικά τις εξώθησε στην πορνεία. Σε μια κωμόπολη στην επαρχία της Ρουρ, ένα μπόουλινγκ κλαμπ παρήγγειλε μια Ασιάτισσα, που επισήμως εμφανιζόταν ως παντρεμένη με έναν από τους ιδιοκτήτες του, αλλά στην ουσία την εξέδιδαν σε όλα τα μέλη του κλαμπ. Πολλοί επίσης είναι οι Γερμανοί που κανονίζουν τους γάμους τους απευθείας στις Φιλιππίνες και την Ταϊλάνδη. Ο Γερμανός πρέσβης στην Μπανγκόκ δήλωσε ότι ένας μεγάλος αριθμός Γερμανών αντρών που ήρθαν στη χώρα ως τουρίστες παντρεύτηκαν Ταϊλανδέζες. Και πρόσθεσε πως ο μοναδικός λόγος για τον οποίο τις παντρεύονται είναι για να τις εξωθήσουν στην καταναγκαστική πορνεία. Αυτό που αξίζει να κρατήσουμε από αυτή τη δήλωση είναι ότι προφανώς η γερμανική πρεσβεία στην Μπανγκόκ δεν δημιουργεί και πολλά προβλήματα στους Γερμανούς άντρες που θέλουν να “παντρευτούν” Ταϊλανδέζες. Μάλιστα οι Ταϊλανδέζες που παντρεύονται Γερμανούς παίρνουν άμεσα βίζα. Ακριβώς το αντίθετο όμως συμβαίνει με τους νόμους και τις πρακτικές που εφαρμόζονται στο ίδιο το γερμανικό κράτος, όταν Γερμανίδες γυναίκες παντρεύονται Ασιάτες, Τούρκους ή Αφρικανούς άντρες που έ-

χουν έρθει στη Γερμανία είτε για να βρουν δουλειά είτε για να ζητήσουν πολιτικό άσυλο. Στην περίπτωση τους το κράτος θεωρεί αρχικά ότι πρόκειται για εικονικούς γάμους. Το ζευγάρι πρέπει να περάσει από μια μακρά διαδικασία συνεντεύξεων που συνήθως καταλήγουν στο μηδέν. Δηλαδή στο να μην πάρει ο άντρας ούτε άδεια παραμονής ούτε βίζα.

Προφανώς η Γερμανία δεν έχει ανάγκη από “εξωτικούς” άντρες. Αλλά μόνο από εξωτικές γυναίκες.

Mainstream και alternative τουρίστες

Βλέπουμε λοιπόν πως τη “Διεθνή των Νταβατζήδων” την απαρτίζουν όχι μόνο οι χώρες του Τρίτου Κόσμου αλλά και τα κράτη της Δύσης. Ωστόσο, τον πιο σημαντικό ρόλο (που είναι και αόρατος) σε αυτό το δουλεμπόριο γυναικείας σάρκας τον έχουν οι πολυεθνικές τουριστικές επιχειρήσεις (όπως η Neckermann ή TUI στη Δυτική Γερμανία), οι αλυσίδες ξενοδοχείων (Hilton International, Holiday Inn, Intercontinental Hotel Corporation, Sheraton, Hyatt κλπ), αεροπορικές εταιρείες και μια μεγάλη γκάμα σχετιζόμενων εταιρειών παροχής υπηρεσιών. Είναι, σημειωτέον, πολύ δύσκολο να υπολογιστούν τα κέρδη που αποκομίζουν αυτές οι εταιρείες από το σεξοτουρισμό και το εμπόριο σάρκας, καθώς εμφανίζουν μια βιτρίνα “καθαρή”. Όμως κανείς δεν αρνείται πως όχι μόνο υπάρχουν στενοί και άμεσοι δεσμοί μεταξύ των διάφορων εταιρειών αυτού του τομέα -π.χ. η Intercontinental είναι θυγατρική της αεροπορικής Pan American- αλλά και ότι η πλειοψηφία των κερδών τους από το σεξοτουρισμό δεν παραμένει στις χώρες του Τρίτου Κόσμου, αλλά κατευθύνεται στις χώρες όπου είναι η έδρα αυτών των επιχειρήσεων.

Το εμπόριο σάρκας από τον Τρίτο Κόσμο στις χώρες της Δύσης θα αυξηθεί και θα ενταθεί τα επόμενα χρόνια. Όπως επίσης θα αυξηθούν οι σεξιστικές, ρατσιστικές και σαδιστικές τάσεις σε αυτή την αγορά. Ο ρατσισμός υπήρξε πάντα αναπόσπαστο κομμάτι αυτής της αγοράς, από την εποχή της αποικιοκρατίας έως σήμερα. Σήμερα, οι “μαύρες” ή “σοκολατί” γυναίκες δεν έχουν ζήτηση μόνο εξαιτίας του εξωτικού σεξ απήλ τους, αλλά και επειδή μπορούν να γίνουν αντικείμενα σαδισμού και βίας. Ήδη στη βιομηχανία των πορνο-βίντεο “ανθεί” η βία ενάντια σε γυναίκες, πολλές από τις οποίες είναι έγχρωμες γυναίκες. Άλλωστε αυτές οι γυναίκες ήταν που πλήρωσαν πρώτες το σπάσιμο των ταμπού ενάντια στη βία και τα βασανιστήρια κατά των γυναικών. Μόνο που τώρα ολοένα και περισσότερες λευκές γυναίκες γίνονται πεδίο για την ικανοποίηση των αχόρταγων και σκληρών σεξουαλικών ορέξεων των λευκών αρσενικών.

Στη Διεθνή των Νταβατζήδων που συγκροτήθηκε απ’ όσα είδαμε μέχρι στιγμής, από το διε-

θνές και το εθνικό κεφάλαιο, τις τοπικές και τις δυτικές κυβερνήσεις, το στρατό αλλά και τους αρσενικούς τουρίστες της Δύσης, δεν πρέπει να αγνοήσουμε το ρόλο που έπαιξαν οι δήθεν “εναλλακτικοί” τουρίστες. Ναι, αυτούς που από τη μια δεν θέλουν να μένουν σε ακριβά και μεγάλη ξενοδοχεία και από την άλλη με το σακίδιο στον ώμο ανακαλύπτουν νέες περιοχές για σεξουαλική εκμετάλλευση. Ήταν αυτοί οι δήθεν αβαν γκαρντ τουρίστες και οι συγγραφείς εναλλακτικών ταξιδιωτικών οδηγιών που τόλμησαν πρώτοι να σπάσουν τα τοπικά και δυτικά ταμπού, κάνοντας για παράδειγμα μπάνιο γυμνοί στις παραλίες της Γκόα ή δίνοντας υποδείξεις στους τουρίστες για το πού μπορούν να βρουν “παρθένες και αμόλυντες” παραλίες για να χορτάσουν την πείνα τους για περιπέτεια και σεξ. Παρότι πριν από κάποια χρόνια οι συγγραφείς εναλλακτικών τουριστικών οδηγιών για την Ασία παρότρυναν τους πελάτες τους να δείχνουν σεβασμό στην κουλτούρα των ντόπιων, σήμερα είναι οι ίδιοι που δίνουν πληροφορίες για το πού μπορεί να βρει κανείς τις νεότερες και φθηνότερες γυναίκες στην Ασία. Πελάτες τους; Κυρίως “εναλλακτικοί” τουρίστες, νεαροί με όχι και πολλά λεφτά στην τσέπη. Δεν είναι άλλωστε η πρώτη φορά που τα φρικιά πάνε μπροστά κι ακολουθούν οι έμποροι.

Εικόνα και του δικού μας μέλλοντος

Οι διαμαρτυρίες γυναικείων οργανώσεων ενάντια στη σεξουαλική εκμετάλλευση των γυναικών από τον Τρίτο Κόσμο όσο στέκονται σε μια ηθική και ανθρωπιστική σκοπιά, χωρίς να επιτίθενται στις ρίζες της εκμετάλλευσης θα είναι αναποτελεσματικές. Διότι ο τουρισμός στις χώρες του Τρίτου Κόσμου πρέπει να εκτεθεί και να γίνει αντικείμενο κριτικής ως αυτό που είναι: **στρατηγική καπιταλιστικής συσσώρευσης**. Ειδάλλως αν ο σεξοτουρισμός και το δουλεμπόριο σάρκας μας ενοχλεί και μας αναστατώνει μόνο “ηθικά” εξαιτίας της απάνθρωπης χρήσης των γυναικών του τρίτου κόσμου τότε αντικειμενικά συνηγορούμε σε αυτό που λέγανε οι Αμερικανοί στη ναυτική βάση Ολονγκαπό των Φιλιππίνων: *“Αντί να εκθέσουμε τις έντιμες γυναίκες μας σε πιθανούς κινδύνους βιασμού και σεξουαλικής κακοποίησης, είναι προτιμότερο να παρέχουμε μια βαλβίδα σεξουαλικής εκτόνωσης στον αμερικανό ναύτη, βγάζοντας ταυτόχρονα φράγκα”*.

Η σεξουαλική εκμετάλλευση των γυναικών του Τρίτου Κόσμου είναι μια εικόνα και του δικού μας μέλλοντος. Το μέλλον αυτό είναι ήδη ορατό για πολλές γυναίκες στις ΗΠΑ και την Ευρώπη που εργάζονται “αόρατες” σε μια γκάμα υπηρεσιών, σε συνθήκες δουλείας όπως και οι αδελφές τους στον Τρίτο Κόσμο.

